

тогашне-то боюване. Тѣхно-то движеніе, похождение-то на фалангы-ты или легионскы стълпове, надъ кои-то стърчяхъ като гора копія, и кои-то бѣхъ покрити съ щитове единъ възъ другъ, бѣхъ по-ягкы на отпоръ и по-страшни въ нападеніе отъ наши-ти баталіоны въ каре. Въ отпоръ фаланга-та клѣкняше и покрываше ся съ кровь отъ щитове. И у стары-ты бѣхъ такывы ягкы плещи, щото по тоя кровь можяхъ да проминувать конници-ти като по мостъ. Въ нападеніе удряше като топузъ, като огромна и тяжка желѣзна масса, набита съ копія. А войскы-ты имахъ сжща-та свѣрзка. Ала не щъ да описвамъ тукъ старыя начинъ на воюване-то, защо-то и безъ това прѣмнижъ вещь гранины-ты на едиъ приказкѣ. Нъ пакъ могъ да кажѣмъ, че тоя боенъ рядъ бѣ твърдѣ заплетенъ и искаше голѣмъ вѣщинъ отъ войника, а то щъ кажѣмъ за това, за да быхъ могъ да прѣдставѣмъ отъ едиъ странъ силъ-тѣ на царскѣ-тѣ власть, а отъ другъ очевиднѣ-тѣ слабость на Българы-ты.

Тѣи бѣхъ обезоръжени прѣзъ цѣло едно столѣтіе. Бѣхъ обезоръжени и отучени отъ бой, слѣдователно слаби. Кога-то быхъ ся двигнѣли тѣи на грѣцкыя царь; то бы было толкова, като да бы ся двигнѣла муха-та на лева. Така размышлявахъ тѣи въ първо-то врѣме на пропасть-тѣ си, послѣ 1074 год., а въ врѣмя, кога-то ся почина нашя-та приказка (1185 год.), прѣстанжли бѣхъ вещь и да размышлявать, не можяхъ и да вѣрвать за възстаніе. Прѣданіе за народнѣ независимость бѣше станжло у тѣхъ като гатанка, коѣ-то стари-ти приказвахъ, а млади-ти слушяхъ като и казваніе сѣтъ.

Кога-то България вещь пропадаше, кога-то българскы-ты войскы быдохъ распѣдены и распрѣстижты, нѣкои си Българе намыслихъ да служатъ въ царскѣ-тѣ войскѣ, за да